

ارتباطات گردنی-فکی در سالمندان

خالد رضایی^۱، پریسا ارزانی^۲

۱- دانشجوی دکترای تخصصی فیزیوتراپی، دانشکده علوم توانبخشی، دانشگاه علوم پزشکی ایران (نویسنده مسئول، Khaled_rezaie@yahoo.com)

۲- دانشجوی دکترای تخصصی فیزیوتراپی، دانشکده علوم توانبخشی، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی

مقدمه: اختلالات مفصل فکی-گیجگاهی جز آن دسته از بیماری‌هایی است که هنوز هم در ارتباط بین علایم و نشانه‌های بالینی آن و افزایش سن اختلاف نظر وجود دارد. اکثر مطالعات بر روی جمعیت بزرگسال با توجه کمی به سالمندان انجام شده‌اند. مطالعه حاضر با هدف مروری سیستمیک بر مطالعاتی که روی اختلالات فکی-گیجگاهی از سال ۲۰۱۶-۲۰۰۸ پرداخته‌اند، میباشد.

مواد و روش‌ها: طبق یک راهبرد جستجوی سیستماتیک داده‌ها از هفت پایگاه اطلاعاتی PubMed Google Scholar, Cochrane, Science Direct, Pedro, Web of Science و Medline استخراج شد. ترکیبات مختلف از عبارت‌های مرتبط با اختلالات فکی-گیجگاهی مورد جست و جو قرار گرفت. مقالات تکراری و غیرانگلیسی حذف شد. شش مقاله واجد شرایط بررسی شدند.

یافته‌ها: علائم بیماری در میان بزرگسالان جوان و افراد میانسال شایع‌تر بوده در حالی که نشانه‌های بالینی در میانسان افراد مسن شایع‌تر است. اخیراً مطالعات ارتباطات نواحی گردن و فکی-گیجگاهی را تایید کرده‌اند. گزارشات حاکی از آن است که ۸۸ درصد افراد با TMD به صورت همزمان گردن درد را هم گزارش می‌کنند. از طرف دیگر با افزایش سن پوسچر طبیعی گردن از حالت نرمال خارج شده و به عنوان یک فاکتور مزید بر علت با عادت‌های نادرست باعث تسریع اختلالات عضلانی شود و تغذیه فرد را با مشکل مواجه کند.

نتیجه‌گیری: به نظر می‌رسد که اختلالات نواحی فکی-گیجگاهی و گردن می‌تواند بر همدیگر اثر متقابل داشته باشند و اقدامات پیشگیرانه در جهت حفظ راستای نرمال ناحیه سر و گردن بتواند نش چشمگیری حفظ سلامت عضلات و روند تغذیه افراد مسن داشته باشد.

کلمات کلیدی: ستون فقرات گردنی، اختلال تمپورومندیبولار، سالمند